

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.514 van 31 oktober 2001
in de zaak A. 111.751/X-10.611.**

In zake : Bart VERDUYN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten W. VAN DER GUCHT en F. DIEU,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Sint-Denyslaan 201

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

tussenkommende partij :

de n.v. BELGACOM MOBILE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten H. DEBAUW en M. DRAPS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningstraat 71.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Bart VERDUYN op 19 oktober 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit van 25 september 2001 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar waarbij aan de n.v. BELGACOM MOBILE de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor “het bouwen van een zendinstallatie voor mobiele communicatie omvattende de plaatsing van 3 antennes tegen het gevelvlak van de kerktoren en de plaatsing van de bijhorende technische installaties in een ruimte binnen de kerktoren” van de kerk gelegen Beerlegembaan 53 te Zwalm (Beerlegem), op een perceel kadastraal bekend Sectie A, nr. 381 a;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DE MIL die, loco Advocaten W. VAN DER GUCHT en F. DIEU verschijnt voor verzoeker, van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat M. DRAPS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. BELGACOM MOBILE met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker, wat de tweede voornoemde voorwaarde betreft, in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 23 van de Grondwet, van artikel 103 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, van de artikelen 5 en 6 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; dat hij dit middel uiteenzet als volgt :

"Luidens artikel 130 (lees : 103) § 2 mag er voor kleine werken, handelingen en wijzigingen van algemeen belang afgeweken worden van de voorschriften

van een ruimtelijk uitvoeringsplan voor zover de handelingen en wijzigingen verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch en landschappelijk karakter van het gebied in kwestie.

Artikel 5 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen bepaalt dat woongebieden bestemd zijn voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

De kerk van Beerlegem is gelegen in een woongebied met landelijk karakter. Luidens artikel 6 punt 1.2.2. zijn woongebieden met een landelijk karakter bestemd voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven.

Uit het oogpunt van de bestemming zijn in de bij artikel 6 punt 1.2.2. bedoelde woongebieden met landelijk karakter slechts toegelaten : de voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf bestemde gebouwen, op voorwaarde dat zij : 1° bestaanbaar zijn zowel met de woonfunctie als met de landbouwfunctie van het gebied, 2° verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. (...)

Een inrichting zoals de in casu vergunde zendinstallatie kan derhalve enkel in een woongebied met landelijk karakter worden toegelaten indien deze inrichting bestaanbaar is met de woonfunctie van het gebied en verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

Bij de beoordeling van de bestaanbaarheid met de woonfunctie van het gebied dient rekening gehouden te worden met de aard en de omvang van deze inrichting. Bij de beoordeling van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving dient uitgegaan te worden van de specifieke kenmerken van die omgeving die voornamelijk bepaald worden door de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten, of door de bijzondere bestemming die een bijzonder plan van aanleg of een verkavelingsvergunning eraan geeft. (...)

In casu dient bij de beoordeling van de bestaanbaarheid van de zendinstallatie met de woonfunctie van het gebied en de verenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving bovendien rekening te worden gehouden met het feit dat van zodra deze zendinstallatie wordt geïnstalleerd zij onmiddellijk in gebruik kan worden genomen.

De NV BELGACOM MOBILE beschikt immers over een algemene toelating om alle zendinstallaties die zij op het grondgebied heeft geïnstalleerd of zal installeren in werking te stellen, zonder dat zij daarvoor dus nog een afzonderlijke exploitatievergunning dient te verkrijgen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de overheid de bestaanbaarheid van de zendinstallatie met de woonfunctie van het gebied en de verenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving is nagegaan.

In die zin werd de motiveringsplicht dan ook geschonden.

In ieder geval is de vergunde inrichting geenszins bestaanbaar met de woonfunctie van het gebied, noch verenigbaar met de onmiddellijke omgeving.

Dit is in de eerste plaats zo om urbanistische redenen.

De kerk van Beerlegem is een geklasseerd gebouw, gelegen in een omgeving met een uitsluitende woonfunctie.

Het is duidelijk dat het aanzicht van deze kerk en van de hele omgeving ontsierd zal worden door het plaatsen van een dergelijke technische installatie.

Verzoeker wijst er op dat hij niet eens werd ingelicht omtrent de vraag of de zendinstallatie binnenin of aan de buitenkant van de kerktoren zal worden geplaatst. Hij neemt echter aan dat er antennes tegen de buitenkant van de toren

zullen worden geplaatst, die derhalve het aanzicht van de kerk en haar omgeving zullen ontsieren.

Alleen al om urbanistische redenen is de plaatsing van de zendinstallatie onverenigbaar met de onmiddellijke omgeving.

Bovendien is de aanwezigheid van de vergunde zendinstallatie niet bestaande met de bestemming woongebied en niet verenigbaar met de onmiddellijke omgeving. De negatieve invloed van een dergelijke zendinstallatie op de volksgezondheid verzet zich tegen de aanwezigheid ervan in een woongebied.

De wetenschap is het er over eens dat de elektromagnetische golven die door dergelijke zendinstallaties worden verspreid gevaarlijk zijn voor de gezondheid. De mogelijke gevolgen van blootstelling aan bestraling afkomstig van zendinstallaties zijn : migraine, verstoring van de nachtrust, huidirritaties, gehoorstoornissen, concentratieproblemen, geheugenverlies, chronische vermoeidheid, ... Bepaalde bevolkingscategorieën zoals kinderen en mensen met medische implantaten zijn nog extra gevoelig voor deze bestraling.

Ingevolge het Koninklijk Besluit van 29 april 2001 houdende de normering van zendmasten voor elektromagnetische golven tussen 10 Mhz en 10 Ghz werd de bestralingsnorm voor zendinstallaties op 20,6 Volt/meter vastgesteld. Concreet betekent dit dat zendinstallaties kunnen geplaatst worden tot op 10 meter van bewoning.

Deze norm houdt echter enkel rekening met gevolgen van een kortstondige blootstelling aan een hogere stralingsdosis, zoals het geval is bij het gebruik van een GSM-toestel.

De omwonenden van een zendinstallatie worden echter continu blootgesteld aan de stralingen die ervan afkomstig zijn. Wetenschappers zijn het er over eens dat deze norm niet kan worden toegepast in geval van een langdurige blootstelling aan lagere stralingsniveaus, zoals afkomstig van zendinstallaties.

Zo adviseerde de Hoge Gezondheidsraad een norm van 3 Volt/meter, hetgeen betekent dat de afstand tussen de zendinstallatie en bewoning 63 meter moet bedragen. (...)

Sommige wetenschappers bevelen zelfs een norm van 0,6 Volt/meter aan, hetgeen betekent dat de afstand tussen zendinstallaties en bewoning 300 meter dient te bedragen.

Er blijkt dan ook minstens een ernstig gezondheidsrisico te zijn verbonden aan de inplanting van zendinstallaties in de nabijheid van woningen.

In casu is dat risico evenzeer aanwezig aangezien de zendinstallatie zal worden ingeplant in het midden van een dorpskern.

De toepassing van het voorzorgsprincipe vereist dat zolang het niet wetenschappelijk bewezen is dat de stralen afkomstig van de zendinstallatie ongevaarlijk zijn op de afstand tussen deze installatie en de woningen van verzoeker en andere omwonenden, moet aanvaard worden dat deze waarschijnlijk gevaarlijk zijn.

Verzoeker werd niet eens ingelicht over de bestralingshoeveelheid afkomstig van de in te planten zendinstallatie. Er kan derhalve niet nagegaan worden of deze zendinstallatie wel conform de geldende normering is.

Bovendien, ook al zouden de bestaande normen worden gerespecteerd, dan nog kan men niet om het feit heen dat de exploitatie van een zendinstallatie in een dorpskern een ernstig risico doet ontstaan voor de gezondheid van de omwonenden.

De inplanting en uitbating van de vergunde zendinstallatie betekent een aantasting van het grondwettelijk recht van verzoeker op bescherming van de gezondheid en zijn recht op de bescherming van een gezond leefmilieu zoals voorzien in artikel 23 van de Grondwet.

Uw Raad oordeelde reeds dat de met de aflevering van de bouwvergunning belaste overheid het risico voor de volksgezondheid verbonden met de uitbating van de zendinstallatie waarvoor de vergunning wordt gevraagd dient te

onderzoeken en dient aan te tonen dat de uitbating van deze zendinstallatie verenigbaar is met de woonfunctie van het gebied en geen gevaren inhoudt voor de gezondheid van de omwonenden. (...)

In casu blijkt uit de motivering van deze bestreden beslissing geenszins dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar een dergelijk onderzoek heeft gedaan. In ieder geval motiveert de stedenbouwkundig ambtenaar niet waarom de uitbating van de zendinstallatie geen risico's inhoudt voor de gezondheid van de omwonenden”;

Overwegende dat luidens artikel 23 van de Grondwet het recht op een behoorlijke huisvesting en het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu, moeten worden gewaarborgd door de wet of het decreet; dat op het eerste gezicht de verwerende partij en de tussenkomende partij terecht aanvoeren dat de bedoelde grondwetsbepaling geen directe werking heeft; dat het middel in zoverre niet ernstig is;

Overwegende dat het bestreden besluit de stedenbouwkundige vergunning verleent voor “het bouwen van een zendinstallatie voor mobiele communicatie omvattend de plaatsing van 3 antennes tegen het gevelvlak van de kerktoeren en de plaatsing van de bijhorende technische installaties in een ruimte binnen de kerktoeren” van de kerk gelegen Beerlegembaan 53 te Zwalm (Beerlegem), op een perceel kadastraal bekend sectie A, nr. 381 a; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat het bouwperceel volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgesteld gewestplan Oudenaarde is gelegen in woongebied met landelijk karakter;

Overwegende dat luidens artikel 6, 1.2.2., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, woongebieden met landelijk karakter een nadere aanwijzing zijn van woongebieden, en zijn bestemd "voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven"; dat artikel 5, 1.0., van hetzelfde besluit dat mede van toepassing is op woongebieden met landelijk karakter, bepaalt dat woongebieden "zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf, voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen en voor agrarische bedrijven. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving”;

Overwegende dat een zendinstallatie voor mobiele communicatie op het eerste gezicht als een openbare nutsvoorziening kan worden beschouwd; dat zulks door verzoeker overigens niet wordt betwist; dat een zodanige zendinstallatie in beginsel in een woongebied kan worden ingeplant; dat de gewestelijke stedenbouwkundig ambtenaar dit ook met zoveel woorden in de motivering van zijn besluit heeft vermeld; dat er op het eerste gezicht geen afwijking is van de gewestplanbestemming woongebied met landelijk karakter; dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 103, § 2 (lees: § 1, 2°, tweede lid) van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dat de voorwaarden vaststelt waaronder voor “kleine werken” en “handelingen en wijzigingen van algemeen belang” kan worden afgeweken van de voorschriften van een ruimtelijk uitvoeringsplan juridische grondslag mist;

Overwegende voorts dat uit de bepalingen van voormeld artikel 5, 1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 blijkt dat openbare nutsvoorzieningen kunnen worden toegestaan in woongebied “voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving”; dat voor openbare nutsvoorzieningen, anders dan voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf, niet dient te worden nagegaan of zij “om redenen van goede ruimtelijke ordening (...) in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd”, m.a.w. bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied, maar dat deze bestaanbaarheid uit het bestemmingsvoorschrift zelf voortvloeit;

Overwegende dat verzoeker voorts betoogt dat de plaatsing van de zendinstallatie niet verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving aangezien de kerk van Beerlegem een “geklasseerd gebouw” is, gelegen in een omgeving met een uitsluitende woonfunctie, en dat het aanzicht van de kerk en de hele omgeving zal worden ontsierd door de plaatsing van de betrokken technische installatie;

Overwegende dat, wat betreft de verenigbaarheid van de plaatsing van de betrokken zendinstallatie met de onmiddellijke omgeving, het bestreden besluit is gemotiveerd als volgt :

"De aanvraag omvat de plaatsing van 3 antennes op de dakvlakken van de kerktoren op een hoogte van 26 m en in de plaatsing van de bijhorende technische installaties in een ruimte in de kerktoren. Door de hoogte van de plaatsing van de antennes, de beperkte afmetingen van deze antennes en door ze te voorzien in een kleur in harmonie met de achterliggende leien, zal de visuele impact op de omgeving en op het kerkgebouw miniem zijn zoals tevens blijkt uit het gunstig advies van de cel Monumenten en Landschappen.

Door het voorzien van de bijhorende infrastructuur binnen in een ruimte van het kerkgebouw wordt tevens de omgeving van de kerk noch het gebouw zelf verstoord en wordt de verdere aanleg van de omgeving niet in het gedrang gebracht.

De aanvraag voldoet op deze manier aan de principes van duurzaam ruimtegebruik door het aanbrengen van de antennes en installaties in en op gebouwen, en op deze wijze een integratie in de omgeving te verzekeren.”;

Overwegende dat de Raad van State niet bevoegd is zijn beoordeling van de feiten, in casu de verenigbaarheid van de betrokken zendinstallatie met de onmiddellijke omgeving, in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat hij in de uitoefening van het wettigheidsstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of de vergunningverlenende overheid is uitgegaan van de juiste gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat voormelde motivering van het bestreden besluit lijkt te kunnen volstaan om de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving te verantwoorden; dat verzoeker deze motivering niet betwist; dat geen van de door verzoeker bijgebrachte argumenten, die overigens enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak, op het eerste gezicht aantonen dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de betrokken zendinstallatie met de onmiddellijke omgeving de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden;

Overwegende, wat betreft de door verzoeker aangevoerde “negatieve invloed van een dergelijke zendinstallatie op de volksgezondheid” en de “toepassing van het voorzorgprincipe”, en het betoog van verzoeker dat niet blijkt dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar heeft onderzocht of de zendinstallatie “geen gevaren inhoudt voor de gezondheid van de omwonenden” -daargelaten de vraag of het aan de overheid belast met de toepassing van de wetgeving betreffende de ruimtelijke ordening toekomt hierover bij het beoordelen van een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning uitspraak te doen- dat het bestreden besluit hieromtrent is gemotiveerd als volgt :

"Regelmatig wordt de vrees geuit dat een zendinstallatie de gezondheid van de buurt zal aantasten door de uitgezonden straling. Inmiddels heeft de federale overheid terzake het koninklijk besluit houdende de normering van zendinstallaties voor electromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 Ghz uitgevaardigd. Dit koninklijk besluit legt stralingsnormen vast die 4 keer strenger zijn dan die van de wereldgezondheidsorganisatie (WHO) en 200 keer strenger zijn dan de effectieve risicogrens.

Op die wijze wordt het voorzorgprincipe volledig gerespecteerd. Alle nieuwe bestaande installaties moeten aan deze normen voldoen.

Het BIPT heeft tot taak via metingen toe te zien op de naleving ervan.

De vergunningverlenende overheid kan er dan ook in alle redelijkheid van uit gaan dat het gezondheidsaspect voldoende onder controle is en het verlenen van deze stedenbouwkundige vergunning niet in de weg staat.”;

Overwegende dat uit voormelde motivering blijkt dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar wel degelijk het mogelijk gevaar voor de gezondheid van de omwonenden in de beoordeling van de aanvraag om stedenbouwkundige vergunning heeft betrokken, en in het bijzonder heeft verwezen naar het koninklijk besluit van 29 april 2001 houdend de normering van zendmasten voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 Ghz, dat de na te leven normen inzake blootstelling heeft vastgelegd;

Overwegende dat verzoeker de wettigheid van voornoemd koninklijk besluit niet betwist, maar enkel opportunitetskritiek levert op de in dit besluit vastgelegde normen; dat de Raad van State enkel rekening kan houden met de terzake geldende normen; dat het middel in zoverre evenmin ernstig is;

Overwegende dat het eerste middel in zijn geheel genomen niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur”; dat hij dit middel uiteenzet als volgt :

"Verzoeker werd niet geïnformeerd over de aard van de vergunde werken. Zo werd hij er niet eens over ingelicht of de zendinstallatie aan de buitenkant van de kerktoeren wordt geplaatst of er binnenin.

Verzoeker kreeg evenmin informatie over de stralingshoeveelheid afkomstig van de zendinstallatie. Derhalve kan hij niet eens nagaan of deze wel conform de geldende normering is.

Supra werd reeds gewezen op de gezondheidsrisico's verbonden aan de aanwezigheid van een zendinstallatie. Verzoeker heeft er als omwonende van de zendinstallatie derhalve des te meer belang bij geïnformeerd te worden over de stralingshoeveelheid afkomstig van deze installatie en de gevolgen ervan op zijn gezondheid.

Het is trouwens uit ongerustheid over de gevolgen die de uitbating van deze installatie kan hebben voor zijn gezondheid dat hij bij het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Zwalm bezwaar heeft ingediend tegen de bouwaanvraag.

Dat de omwonenden, waaronder verzoeker, terdege dienen geïnformeerd te worden bij de inplanting van een zendinstallatie wordt trouwens ook erkend in

het Koninklijk Besluit van 29 april 2001 houdende de normering van zendmasten voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 Ghz.

Onder punt 6, 5° van de aanhef van dit Koninklijk Besluit wordt inderdaad gesteld :

Bij elk project van inplanting van een antenne of eender welke RF-installatie, zal de bevolking terdege op voorhand worden geïnformeerd. Deze procedure wordt uitgevoerd door het BIPT, metingen ex ante en a posteriori inbegrepen, en dit ten laste van de operatoren.

De beginselen van behoorlijk bestuur vereisen inderdaad dat burgers op voorhand afdoende worden geïnformeerd wanneer overwogen wordt om vergunning te verlenen voor het plaatsen van dergelijke zendinstallatie, die immers ernstige gevolgen kan hebben voor hun gezondheid.

Op de overheid rust een permanente verplichting om het publiek te informeren over gevaarlijke toestanden.

In casu werd de vergunning voor de inplanting van de zendinstallatie afgeleverd zonder dat de omwonenden op voorhand werden geïnformeerd, noch over de omvang van deze zendinstallatie en de wijze waarop deze zal geplaatst worden, noch over de stralingshoeveelheid die er van uit gaat.

Het tweede middel is derhalve eveneens ernstig”;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de aanvraag om stedenbouwkundige vergunning werd onderworpen aan een openbaar onderzoek overeenkomstig de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen; dat verzoeker overigens zelf stelt tijdens dit openbaar onderzoek een bezwaar te hebben ingediend en niet beweert dat de alsdan ter inzage gelegde aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning niet volledig was; dat het door verzoeker beweerde “niet geïnformeerd (zijn) over de aard van de vergunde werken” alleen te wijten kan zijn aan zijn eigen nalatigheid om ten gemeentehuize inzage te gaan nemen van het dossier van de aanvraag;

Overwegende, wat betreft het argument van verzoeker dat hij bij gebrek aan informatie over de stralingshoeveelheid afkomstig van de zendinstallatie niet eens kan nagaan of deze wel conform de geldende normering is, dat artikel 2 van het koninklijk besluit van 29 april 2001 houdend de normering van zendmasten voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 Ghz, de “blootstellingsnorm” bepaalt, dit is luidens artikel 1 van hetzelfde besluit “de maximaal toegelaten waarde van blootstelling”; dat luidens de artikelen 3 en 4 de controlemetingen worden uitgevoerd door het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT) en gerapporteerd aan de Ministers die Telecommunicatie en Volksgezondheid onder hun bevoegdheid hebben en aan de aanvragende instantie, en de opsporing en vaststelling van overtredingen wordt gedaan door de door de Minister

die Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft aangeduide ambtenaren; dat de informatieplicht welke is afgesproken in het akkoord dat op 4 december 2000 werd gesloten door de betrokken federale en gewestelijke ministers en vermeld in het “Verslag aan de Koning” voorafgaand aan het koninklijk besluit van 29 april 2001 de uitvoering van dit besluit betreft; dat het eventueel niet naleven van de vastgestelde normen en de afgesproken informatieplicht op het eerste gezicht niet tot de onwettigheid van de bestreden stedenbouwkundige vergunning kan leiden;

Overwegende dat het middel in zijn geheel genomen niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. BELGACOM MOBILE in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
eenendertig oktober tweeduizendeen, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.